

Efter *stk. 1* kan en kommunalbestyrelse når som helst tage initiativ til at gennemføre en lokalplan. Bestemmelsen vil få virkning straks fra lovens ikrafttræden. Selv om der endnu ikke er tilvejebragt en dispositionsplan for en kommune, vil kommunalbestyrelsen således kunne gennemføre lokalplaner i overensstemmelse med lovens regler.

Det svarer til den altovervejende hovedregel efter gældende ret, at kommunalbestyrelsen og kun kommunalbestyrelsen kan tilvejebringe byplanmæssige og bebyggelsesregulerende bestemmelser. Om offentlighedens og andre myndigheders medvirken henvises til lovforslagets §§ 17-25.

I *stk. 2* pålægges der kommunalbestyrelsen en pligt til under visse omstændigheder at tilvejebringe en lokalplan.

Bestemmelsen om en byplanpligt for kommunalbestyrelsen også for så vidt angår lokalplanlægningen svarer i princippet til byplanlovens § 1, *stk. 2-4*, og den praksis, der har udviklet sig på grundlag af såvel disse regler som bestemmelsen i byplanlovens § 1, *stk. 5*. Det er imidlertid fundet hensigtsmæssigt nu — og direkte i lovteksten — at knytte denne byplanpligt ikke blot til sikringen af dispositionsplanens overholdelse, men også til en påtænkt foretagelse af visse større forandringer i de eksisterende forhold, nemlig før større udstykninger eller større bygge- og anlægsarbejder gennemføres.

Det er vanskeligt at præcisere dette kriterium nærmere. Som klare eksempler på tilfælde, hvor der efter den foreslåede bestemmelse vil være en pligt for kommunalbestyrelsen til at tilvejebringe en lokalplan, kan nævnes etablering af et nyt parcelhusområde, anlæg af en omfartsvej i byzone, opførelse af løjhuse eller større etageboligbebyggelse, større erhvervsbebyggelse og bygninger til offentligt formål og i almindelighed nyopførelse af bebyggelse som led i en byfornyelse. Også opførelse af tæt-lav boligbebyggelse må, som anført i bemærkningerne til § 42, forudsætte, at en lokalplan er tilvejebragt. Det samme vil i almindelighed gælde etablering f. eks. af en losseplads eller oplagsplads.

Afgørelsen af, om den omhandlede byplanpligt foreligger, må iøvrigt bero på et skøn i det enkelte tilfælde, hvor der især må lægges vægt på, om den påtænkte foranstaltning fremkalder væsentlige ændringer i det bestående miljø. Er dette tilfældet, skal en lokalplan gennemføres, bl. a. fordi der her ved gives offentligheden lejlighed til at gøre synspunkter gældende, forinden endelig beslutning om foranstaltningens gennemførelse træffes.

Til § 13.

Stk. 1 og 2 angiver de forhold, hvorom der kan

træffes bestemmelser i en lokalplan. Angivelsen er i så henseende udtømmende.

Det er naturligvis ikke hensigten, at en lokalplan skal indeholde nærmere bestemmelser om alle de i *stk. 1 og 2* angivne forhold. En lokalplan skal blot indeholde regler om de forhold, som det i det enkelte tilfælde skønnes nødvendigt at regulere nærmere for derigennem at opnå det med planens udarbejdelse tilsigtede. Kun for nye områder, der inddrages til byformål, foreskriver *stk. 3* et vist mindsteindhold af lokalplanen.

Det er heller ikke hensigten, at en lokalplan altid skal indeholde meget detaljerede regler. Tværtimod må det tilstræbes, at en lokalplan for et område, der inddrages til bymæssig bebyggelse, i første omgang begrænses til at indeholde centrale bestemmelser og rammer, jfr. nærmere herom i de nedenstående fælsbemærkninger til *stk. 1, nr. 1-3*.

Stk. 1 og 2 må sammenholdes navnlig med bestemmelserne i den gældende byplanlovs § 2, *stk. 2 og 3*, men også med de lovbestemmelser, der udgør hjemmelen for de plantyper, som den nye lov afskaffer. Der henvises herved til de indledende bemærkninger til dette kapitel.

Det er karakteristisk for byplanlovens ordning, at loven ikke fastlægger standarder eller normer overhovedet, men alene angiver de emner, der kan — og i et vist omfang skal — behandles i en byplan. Eksempelvis udtaler byplanloven blot, at der i en byplan kan optages nærmere bestemmelser om bebyggelsens udstrækning på grundene (nu i almindelighed benævnt bebyggelsens maksimale udnyttelsesgrad), men indeholder ingen angivelse af den ønskelige størrelse af udnyttelsesgraden i forskellige „slags“ områder.

Dette forhold har medført en betydelig fleksibilitet i byplanarbejdet og har gjort det muligt løbende at følge udviklingen op i takt med fremkomsten af nye bebyggelsesformer og af krav om bymæssige faciliteter af forskellig art, uden at det har været nødvendigt at foretage ændringer af byplanloven. Det er af væsentlig betydning at bibeholde et sådant „emne-katalog“ uden standarder og normer i den nye lov, og lovforslagets § 13 er affattet i overensstemmelse hermed.

Nr. 1 i *stk. 1* opsluger byplanlovens § 2, *stk. 2, nr. 2, 4, 5, 7 og 8* samt delvis også *nr. 1 og 3*. De under *nr. 1* foreslåede bestemmelser vil endvidere afløse navnlig byggeområde-bestemmelserne på grundlag af byggelovens § 16, jfr. §§ 30-34 og 37-39, og den københavnske byggelovs § 12, *stk. 1*, jfr. §§ 44 og 45, der indeholder reguleringer af bebyggelsen i henseende til udnyttelsesgrad, højde, tæthed og anvendelse.